TẠP CHÍ ĐIỆN TỬ
THƯƠNG HIỆU & CÔNG LUẬN

Nghe sao Việt “trải lòng” mùa Vu Lan báo hiếu

14:10 05/09/2017

Hôm nay, ngày lễ Vu Lan báo hiếu được nhiều nơi trong cả nước tổ chức, đây là một dịp lễ chính của Phật giáo với ý nghĩa tôn vinh đấng sinh thành. Trong những ngày này, hàng loạt sao Việt đã có những chia sẻ “xúc động” về cha mẹ, khiến fan không khỏi bùi ngùi.

Hoa hậu Du lịch Việt Nam – Ngọc Diễm

Đăng quang Hoa hậu Du lịch Việt Nam 2008, Ngọc Diễm được biết đến với lối sống sạch, hoạt ngôn cũng như là một trong số gương mặt MC được yêu thích.

Mới đây, Ngọc Diễm đã có những chia sẻ về mẹ, bên cạnh hình ảnh 2 mẹ con chụp chung trong ngày Vu Lan báo hiếu.

Ngọc Diễm bên mẹ và con gái

Ngọc Diễm viết: “*Con chim se sẻ. Nó đẻ cột đình. Bà ngoại đẻ má. Má đẻ mình ra*"

Bài này mình dạy Chiko năm nàng gần 2 tuổi, để giải thích nàng hiểu bà là ai, và vì sao mình nên yêu thương bà thật nhiều. Không có bà thì không có mẹ, không có mẹ thì làm sao có Chiko?

Nhiều khi mẹ nói, nhìn Chiko bây giờ mẹ nhớ đến hình ảnh con ngày xưa, rồi mẹ im lặng. Có lẽ lúc ấy, mẹ đang nhớ đến mình ngày xưa nhỏ xíu, lúc nào cũng bám theo mẹ hoặc trông ngóng mẹ mỗi lần đi chợ về. Cũng giống như cảm giác của mình mỗi khi nhìn Chiko, giật mình thấy con lớn nhanh quá, đâu còn là bé con bé xíu xiu ngày nào được mình ẵm bồng, cái miệng háu ăn lúc nào cũng chúm chím như con chim non. Những hình ảnh, cảm xúc yêu thương đó làm sao người mẹ nào có thể quên?

Không biết tại sao nhưng bây giờ, mình bắt đầu ngại nói yêu mẹ, vì thấy mắc cỡ. Nhưng trong lòng ngày thương mẹ càng nhiều hơn. "Có nuôi con mới hiểu lòng ba mẹ", và nhìn theo mẹ để phấn đấu là một người mẹ tốt của Chiko. Mong mẹ mãi luôn là bông hồng đỏ trên áo con, mãi là động lực để con phấn đấu để ba mẹ được an vui, yên tâm và tự hào.”

NSND Lan Hương

Không chia sẻ hình ảnh về đấng sinh thành, NSND Lan Hương cùng chồng lại tham dự lễ Vu Lan tại một ngôi chùa có tiếng của Hà Nội. Bên cạnh đó, “mẹ chồng” Hương Lan không quên “đối” mấy câu thơ về mẹ, và nhận được sự ủng hộ của đông đảo khán giả.

"Mẹ chồng" Lan Hương tham dự lễ Vu Lan tại chùa Bằng

NSND Lan Hương chia sẻ:

“Mẹ bước chậm nhưng dường như có vấp

Dấu chân xiêu chao động ngõ vô thường

Con thấp thỏm níu hoàng hôn thật chặt

Sợ nắng chiều giăng mỏng khói mù sương!

Cha còn chăng hay chỉ là ảo ảnh

Đến bên con để bớt nỗi cô đơn

Con bất hiếu chưa trả đền ân trọng!

Sợ bên đời không còn bóng mẹ cha!".

Ca sỹ Hoàng Bách

Hoàng Bách chia sẻ hình ảnh gia đình bên cạnh dòng chia sẻ về cha

Không chia sẻ về Mẹ như những nghệ sỹ khác, Hoàng Bách lại khiến fan “xụt xùi” về tình cảm dành cho cha. Trên trang facebook cá nhân, cựu thành viên nhóm nhạc AC&M chia sẻ: "*Điều làm tôi cảm thấy hạnh phúc nhất khi mình trở thành một nghệ sĩ chuyên nghiệp, lần đầu tiên trong đời, tôi cảm nhận được tình cảm của bố dành cho mình. Đó là khi tôi cùng AC&M có một liveshow riêng mang tên Xin chàovào năm 2004, được trực tiếp trên VTV3, chương trình rất thành công và hoành tráng với khoảng 5.000 khán giả.*

Kết thúc show, bố tôi, lúc đó vừa tròn 70, tóc đã bạc phơ, chạy lên sân khấu và ôm tôi. Vâng, 24 năm kể từ khi chào đời, tôi mới cảm nhận được một cái ôm của bố...

Thật khó để nói về tình cảm và cách thể hiện đó của bố dành cho các con, vì ông vốn không hay cho chúng tôi thấy điều đó. Chỉ biết rằng, đối với tôi, với sự

nghiệp mà tôi có, có lẽ đã phần nào làm ông yên tâm và tự hào về đứa con út bướng bỉnh. Và tôi hiểu rằng, với bố mẹ, cuộc sống của tôi, của các anh tôi luôn bình yên, hạnh phúc có lẽ mới chính là mơ ước lớn nhất của cuộc đời.

Ông bà đã dám từ bỏ tất cả, một cuộc sống quen thuộc, đơn giản và khá giả ở thành phố quê hương để vào Sài Gòn làm lại ở cái tuổi sáu mươi, chắc chắn chẳng có động lực nào ngoài các con.

Với tôi, khác hơn các anh mình, mỗi giây phút của sự nghiệp, dù thăng hay trầm, dù hoành tráng hay giản đơn, dù là sân khấu phòng trà hay nhà hát lớn, ở bất cứ miền đất nào trên thế giới này, tôi đều hiểu, luôn có những người yêu mến đang dõi theo và mình đang hát cho cả ước mơ của bố mẹ...".

ỐcThanh Vân

Nữ MC Thanh Vân đã có những chia sẻ đầy cảm động về những tháng năm chăm sóc cha bị bệnh, hay nỗi nhớ cha khi mùa Vu Lan báo hiếu về... Bùi ngùi nhớ lại những quãng đường đã trải qua, nữ MC, diễn viên Thanh Vân cho biết:
“Tháng năm trôi, rồi còn mấy ai ngồi lại, và gọi tên những nhung nhớ thuở xưa? Vâng, trong biển tình của cõi nhân gian này, có biết bao yêu thương cứ đong đầy trong miền kí ức để mỗi lúc cô đơn, ta lui về dạo chơi trong nỗi niềm cô quạnh, mới tự hỏi lòng về những hoài niệm dấu yêu ấy, hoài niệm nào đã nuôi lớn, giúp ta vượt qua bao gian khó? Chắc hẳn, ở mỗi chúng ta đều có những cuộc tình không thể lãng quên, những con người khiến chúng ta phải hỉ nổ ái ố, để rồi tất cả những cảm xúc ấy cứ đan xen dệt nên lưới tình, đưa những ai non dại đắm chìm trong biển ái. Song, dẫu mỗi người mỗi số phận, không ai giống một ai, nhưng hôm nay đây tất cả chúng con đều có chung một tâm trạng, một hồi ức bởi chúng con đều chỉ có duy nhất một mẹ một cha.
Ai cũng có một gia đình, và cũng sẽ có ngày chính mình tự đi dựng xây một gia đình mới. Đối với con dù cả thế gian này có thay đổi, gia đình vẫn là nơi duy nhất mà mình không bao giờ bỏ lại. Người đầu tiên con muốn kể đến là bố! Chưa bao giờ con cảm thấy bất lực như thế này. Con chỉ ước sao thời gian quay trở lại, hoặc hãy trôi thật chậm thôi! Đi đâu làm gì con cũng sốt ruột về nhà. Con lo sợ, con bất an đủ thứ! Bởi, bố của con đang bệnh. Con không biết làm gì để sức khoẻ bố khá lên. Bố giờ yếu quá rồi.. không tự xúc ăn được, không tự đứng lên ngồi xuống được, không tự bước đi được nữa. Giờ có sơn hào hải vị thì bố cũng không ăn được. Thuốc bổ cũng không nạp được. Bố chỉ ăn cơm nhão, ăn cháo, ăn như một đứa trẻ...
Rồi, đến một ngày, bố của con ngay cả giống như một đứa trẻ cũng không thể! Bệnh của bố nặng lên, ngày bố được chuyển lên bệnh viện chữa trị, hai cha con chỉ còn hiểu nhau qua đôi mắt. Trong ánh mắt bố chứa đầy nuối tiếc; trong ánh

mắt con tràn ngập đau thương. Bố nằm nhìn con chăm chú muốn tâm sự thật nhiều, nhưng không làm sao thốt được nên lời. Trong phút giây im lặng thiêng liêng này, con chợt nghe tiếng lòng của bố qua từng cơn nấc nhỏ, rồi từng giọt, từng giọt lệ tràn ra hố mắt, lăn dài trên gò má nhô xương... Con chết lặng cả người, cúi đầu nuốt lệ tôn trọng sự trở về thầm kín của bố mà lòng như đứt ruột xé gan. Con hiểu rằng, lần này là bố nặng thật rồi!

Bố phải thở oxy vì chỉ số tự nhiên thấp, và ăn uống qua đường ống. Bố liệt 1/2 bên trái, và không nói được, bố biết tụi con đứng đó, và bố chỉ nắm nắm được tay con bằng tay phải thôi. Con phải cột tay bố vào cạnh giường vì có bao nhiêu sức là bố giựt kim truyền thuốc. Hai tuần bố nằm trong bệnh viện, con chạy ra chạy vào. Đêm là con vào với bố. Con ngủ cạnh bố, dù có thể thuê người chăm đêm, nhưng con biết thời gian không còn nhiều, con cần bên bố nhiều nhất có thể... Con về, ai cho bố uống nước, ai lật người, ai vỗ lưng, ai xức vết lở cho bố, ai đổ nước tiểu, ai dọn phân? Bố có biết gì nữa đâu?

Rồi, con xin bệnh viện cho bố về, tiếp tục duy trì điều trị tại nhà. Vì thực sự con cũng đuối quá, con cảm giác sắp gục. Bác sĩ đồng ý vì phổi bố ổn hơn, da dẻ bố cũng hồng hào. Tụi con mua máy tạo oxy, mua máy hút đàm. Mọi thứ đều sẵn sàng vì bác sĩ nói có nhiều người nằm như vậy mấy năm, chúng con có thể ở thêm với bố vài năm, đó là điều may mắn phải không bố? Ở nhà, tụi con tiện chăm sóc bố hơn, xác định nếu có gì là đưa bố vào bệnh viện ngay vì gần nhà. Bác sĩ và y tá cũng đến nhà khám cho bố đều đặn. Cô y tá chăm bố tại nhà mấy tháng qua cũng túc trực bên bố. Những ngày nằm như thế, chắc hẳn cũng mỏi mệt cho bố quá phải không? Nằm một chỗ khó chịu lắm phải không bố? Chẳng qua là con chăm bố quen, nên con còn lưu luyến quá, bố hiểu cho con nhé! Vì dẫu giờ bố và chúng con cũng không thể giao tiếp, nhưng con không thể chấp nhận được rằng con sẽ không còn có bố, bố ạ! Bố có biết là con chăm bố quen rồi, con vui vẻ và chấp nhận điều đó! Con cần được tiếp tục làm điều đó cho bố. Con nâng bố một mình con cũng không thấy nặng, con dọn vệ sinh cho bố con không còn thấy hôi, con làm rẹt rẹt là xong bố thấy không? Con muốn làm mà bố! Vậy mà... Chiều nay con đi làm, bố ở nhà bố ngủ và...bố đi luôn... Bố không đợi con về. Con nghe tin chạy về đến nhà là bố đi rồi! Bố! Con đang nằm gần chỗ bố nằm thôi, xung quanh nhang khói và con hiểu là việc gì đến cũng phải đến! Nhưng, nhìn lại, tay bố không còn bóp bóp bàn tay con nữa rồi!

Ốc Thanh Vân "bùi ngùi" nhớ lại về quãng thời gian cha lâm bệnh nặng

Bố! Có phải bố đi thật xa để rồi bố sẽ trở về? Mọi người cứ nói là âm dương cách trở, giờ đây con vĩnh viễn mất bố rồi, nhưng không phải thế phải không bố? Bởi, con biết trong muôn trùng nhân duyên, để được làm con gái của bố, là con đã vượt qua muôn vạn nẻo đường. Nhân duyên này không phải dễ mà có, cũng không phải dễ mà mất đi, con tin trong chuỗi dài định mệnh, sẽ có một lúc con

lại được gặp bố, được tự hào vì có bố là bố của con. Chắc hẳn, lúc ấy con sẽ không còn bận bịu đủ thứ, bận bịu vì con cái, bận bịu vì công việc, bận bịu vì để làm người tốt, lúc ấy con sẽ dũng cảm bỏ tất cả mọi thứ, để được làm tròn trách nhiệm của một người con.

Còn giờ này, con sẽ thay bố làm tròn trách nhiệm của một người con lớn trong gia đình, thay bố chăm sóc mẹ, em con và các cháu. Thay bố, hướng dẫn các cháu sống sao thật tốt, đây không chỉ còn là lời hứa, mà còn là tâm nguyện của con. Bởi, hôm nay đây, khi nhìn thấy dáng mẹ hao gầy trong những ngày cuối tiễn biệt bố, con chợt nghĩ: "Thanh xuân mẹ đã dấu ở đâu?" Phải chăng, thời gian đã vô tình lấy mất đi tuổi trẻ, sức khỏe của mẹ? Câu hỏi ấy cứ theo con trong suốt những ngày qua, để rồi hôm nay đây khi nhìn thấy mẹ nuốt nước mắt vào lòng, vỗ về chúng con vượt qua cú sốc này, con mới biết, thanh xuân mẹ đã dành chọn cho bố con mình. Sự trưởng thành của chúng con, hạnh phúc của gia đình được đánh đổi bằng thanh xuân của mẹ. Bất giác, con hoảng sợ, khi nghĩ đến một ngày con cũng sẽ rời xa mẹ, cánh hoa màu trắng sẽ được cài lên áo con. Con mừng vì hôm nay đây, mình chỉ mang trên mình cánh hoa màu hồng, để nhắc nhở con rằng con còn có mẹ. Mẹ của con cũng đã nhiều tuổi, thời gian rồi cũng sẽ đưa mẹ đi, nếu con không cố gắng níu giữ những thời khắc của mẹ, con sẽ lại hối hận như giây phút tiễn đưa bố đi.

Mùa vu lan này, mua vu lan đầu tiên con xa bố, khiến trái tim con đong đầy cảm xúc, nhớ mẹ cha, con lặng lẽ cài hoa trên ngực áo. Hoa đỏ thắm dành cho người còn cha còn mẹ, hoa màu hồng khi đã vắng mẹ, cha, hoặc trắng tinh khôi để xóa tan đi những u sầu của một người mồ côi. Và, trong giây phút thiêng liêng này, chúng ta hãy cài cho nhau những đóa hoa, để cùng nhau tri ân tới hai đấng sinh thành, cùng nhau cầu chúc sức khỏe cho ba mẹ. Từ nay và mãi đến ngày sau, xin bạn hãy giữ gìn đóa hồng đừng để nhạt phai, như gìn giữ tình thương của cha, của mẹ. Bạn hãy xem người như hai đấng thiêng liêng tôn quý, và hạnh phúc vì còn cơ hội phụng dưỡng kính dâng. Còn nếu bạn bất hạnh vì đã mất cha mẹ rồi, xin bạn hãy lặng lẽ cài lên ngực mình đóa hoa buồn trinh trắng. Một hồng trắng như tấm lòng hối lỗi ăn năn, như một sự mất mát lớn lao vì lâu nay mình không biết trân trọng tình cảm thiêng liêng khi cha mẹ đang còn. Hãy cài hoa và hãy hướng nguyện về người bằng những gì tốt đẹp nhất".

Quang Nam